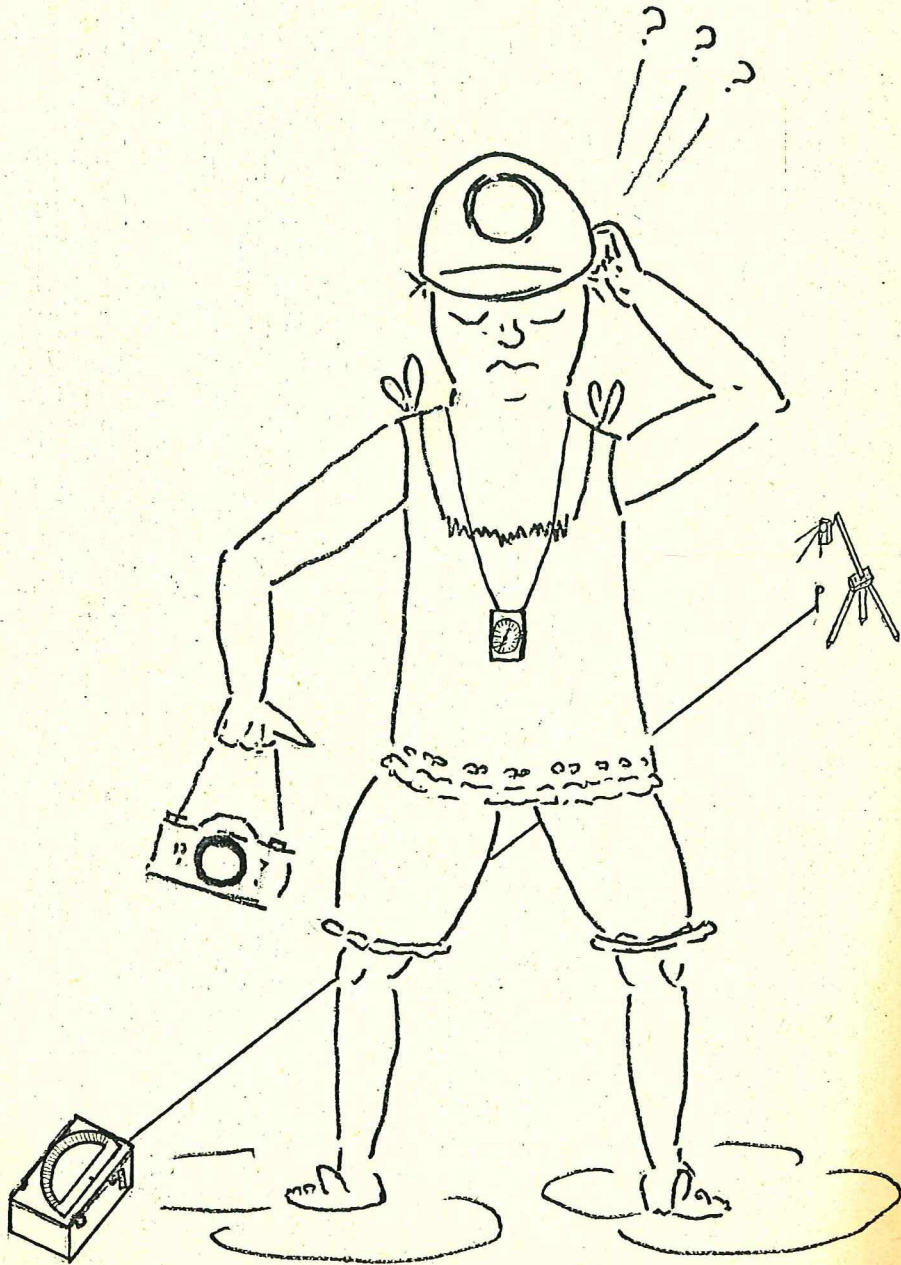

GROTTOPOGRAFIE

EEN UITGAVE VAN
SPELEO LIMBURG
1983

GROT-TOPOGRAFIE

Door Laurens Smets

Literatuur: AXIS JAARBOEK 1976
(Emiel J.K. Naveau)

Uitgegeven door Speleo Limburg (afd. van de Nederlandse Vereniging voor grot- en karstonderzoek) ter ondersteuning van een topografische praktijk-kursus. (uitgave Maart 1983).

SPELEO LIMBURG

NEDERLANDSE VERENIGING
VOOR GROT EN KARSTONDERZOEK
AFDELING LIMBURG

Grottopografie is onder te verdelen in 2 facetten.

- nl: - Inwendige topografie (het gangenstelsel)
- Uitwendige topografie (de ligging van de grot)

UITWENDIGE TOPOGRAFIE: - Geografische ligging
- Geologische ligging
- Hydrologische ligging

De Geografische ligging:

- Grotingang aangeven d.m.v. coördinaten.

- a) Lambert-coördinaten.
- b) X en Y coördinaten.
- c) Geografische coördinaten van de aardbol.
- d) Kilometervierkantennet van Mercator.

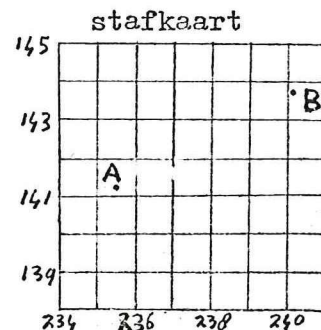
ad.a) Het Lambert-systeem:

Meestal werkt men met stafkaarten waarop een genummerd assenstelsel aangegeven is.

Via het hokkenpatroon kan men dan precies aangeven waar een grot zich bevindt.

Ingang A: 235.50/141.25

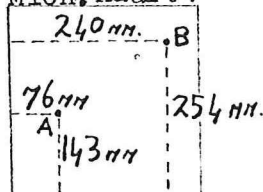
Ingang B: 240.10/143.80

ad.b) X/Y-coördinaten systeem:

Hierbij moet men steeds aangeven om welke kaart het zich handelt.

Mich. kaart 1

Ingang A: X76/Y143

Ingang B: X240/Y254
(Michelin n° 1 1972)

ad.c) en ad.d) kunnen volgens hetzelfde principe als dat van Lambert gebruikt worden.

Aan alle 4 de systemen kan men nog een derde coördinaat toevoegen nl. de hoogte Boven Zeeniveau. (de Z-coördinaat).

Via de op een stafkaart aanwezige hoogtelijnen kan men bepalen op welke hoogte B.Z.N. een grotingang zich bevindt.